

Velfærdsministeriet
Holmens Kanal 22
1060 København K
DK

Den 18. december 2008
Ref.
D.nr.2006/00105-271

Det Centrale Handicapråd og Center for Ligebehandling af Handicappede har med tak modtaget høring vedrørende markedsføring af leverandører af samt servicebevis til personlig og praktisk hjælp.

Vi har følgende bemærkninger:

Til bestemmelserne om markedsføring:

Et reelt frit valg kræver viden om valgmulighederne. For mange mennesker med funktionsnedsættelser er adgangen til viden meget nært forbundet med tilgængeligheden til denne viden.

Efter de gældende regler skal kommunalbestyrelsen i samarbejde med leverandørerne udarbejde og ajourføre informationsmateriale om alle de leverandører, der er godkendt til levering af personlig og praktisk hjælp. Informationsmaterialet skal indeholde dels en grundig præsentation af de enkelte leverandører, dels generelle oplysninger om muligheden for at vælge, herunder muligheden for og varsling af et ønske om at skifte til en anden leverandør. Det generelle informationsmateriale skal endvidere indeholde oplysninger om, hvilken betydning det har for modtagerens mulighed for at bytte de visiterede ydelser med andre ydelser, jf. lovens § 94 a, hvis modtageren vælger en leverandør, der ikke er godkendt til at levere alle typer af ydelser. Præsentationen af den enkelte leverandør skal være præcis og udtømmende og skal indeholde alle de informationer, der kan have væsentlig betydning for modtagerens valg af leverandør. Kommunen har således en ganske omfattende informationsforpligtelse og naturligvis også en forpligtelse til at sikre, at varetagelsen af denne sker tilgængeligt for den enkelte borger.

Skal borgeren sættes i en reel valgsituation er det ganske afgørende, at der ikke skæres ned på den information borgeren får om leverandørerne, samt at det sikres, at informationen her-

om gives i en form der er tilgængelig for den enkelte borger. Vi frygter, at dette ikke sikres tilstrækkeligt af dette lovforslag, og vil derfor opfordre til, at kommuner og leverandører bliver forpligtet i forhold til, hvilke oplysninger der skal være tilgængelige for borgeren for at sikre, at borgeren får mulighed for at træffe et reelt frit valg baseret på et tilstrækkeligt kendskab til, hvad dette indebærer, samt hvad der vælges imellem.

Til bestemmelserne om servicebevis:

Vi bifalder formålet med at give borgerne en øget valgfrihed. Vi er dog ikke enige i, at der alene er tale om en fakultativ bestemmelse.

Vi er endvidere bekymrede over formuleringen i bestemmelsens stk. 2, hvoraf det fremgår, at en kommune kan beslutte at lade være med at tilbyde en borger ordningen, hvis det vurderes, at den pågældende ikke kan håndtere ordningen. Det fremgår ikke, hvilke kriterier der indgår i en sådan vurdering, og da der er tale om en for kommunen fakultativ bestemmelse, vil der formentlig ikke kunne klages over en manglende tildeling. Vil man fastholde at kommunen skal have en udelukkelsesret i forhold til individuelle borgere, på trods af at man i kommunen har besluttet sig for at benytte ordningen, bør der i hvert fald sikres en klageadgang for en borger, der af kommunen bliver udelukket fra ordningen.

Vi er endvidere bekymrede for, at det af bemærkningerne fremgår, at det afhænger af en konkret vurdering, hvem der er strafferetligt ansvarlig for at arbejdet udføres i overensstemmelse med arbejdsmiljølovgivningen. Dette forekommer utrygt. Det er i det hele taget en meget utryk situation for borgeren, hvis denne pludselig risikerer at stå med et personligt erstatningsansvar, denne situation skal undgås. I de tilfælde, hvor arbejdsgiveransvaret er givet videre til en privat virksomhed, en organisation eller en nærtstående, kan det vel ikke være borgeren, der ifalder ansvar. Det er under alle omstændigheder meget væsentligt, at en borger eller en nærtstående der på nogen måde kan risikere at ifalde et ansvar som følge af, at borgeren benytter sig for muligheden for et servicebevis, vejledes meget grundigt herom samt om arbejdsmiljølovens regler og om, hvordan de undgår at foretage sig noget ansvars-pådragende. Kommunen skal endvidere løbende være borgeren behjælpelig med at sikre at kravene til arbejdspladsen og arbejdsforholdene er overholdt. Borgeren må her ud over hjælpes og vejledes i forhold til forsikringsmæssige løsninger på et eventuelt ansvar, og en udgift til en arbejdsgiveransvarsforsikring må være indeholdt i bevillingen til borgerne.

Slutteligt må vi påpege, at vi er meget uenige i, at eventuelle udgifter i forbindelse med borgerens benyttelse af servicebeviset og overdragelse af arbejdsgiveransvaret til en organisation, et firma eller en nærtstående skal dækkes af borgeren selv. Disse udgifter må naturligvis være indeholdt i den samlede bevilling. Borgeren skal ikke have udgifter forbundet med at modtage kompensation for sin funktionsnedsættelse.

Med venlig hilsen

Camilla Jydebjerg

